

**Ar pritartumėte žodžiams: „... žmogų net ir klystkeliuos tamsiuos/ Ne taip jau paprasta ir lengva paklaidinti.“ (J. V. Gėtė, „Faustas“)?**

Kiekvieną dieną mes susiduriame su tokiomis situacijomis, kai reikia vienaip ar kitaip pasielgti. Deja, prieš pasirinkdami, kuriuo keliu eisime ne visada atsakingai pasvarstome, kaip tokių poelgių žymė, įsirežusi dabartyje, paveiks mūsų ateitį ar mums artimus žmones. Nepaisydami, regis, pamokančios gyvenimo patirties ir vis vien manydami, kad elgiamės teisingai, dažniau apsigauiname nei pasiekiame savo idealizuotą tikslą. Todėl neretai nesugebėdamas pasimokyti iš savo preitės klaidų žmogus ima ieškoti kitų apsaugojimo nuo paklydimo alternatyvų. Mano manymu, menas yra viena geriausių žmogaus atramų, kuri ir padeda nepaklysti.

Menas, arba atspindėta tikrovė, turi galios suteikti žmogui gilesnę realybės suvokimą apie sugebėjimą nepasiduoti gyvenimo klystkeliams, silnumui, nusigręžimui nuo kitų net galimybei pasiduoti mirčiai. Šią mintį galiu pagrįsti remdamasi Arūno Matelio filmu „Prieš parskrendant į Žemę.“ Kūrėjas vaizduoja onkologinėmis ligomis sergančių vaikų kovą, tikėjimą, jog jie pasveiks. Mano manymu, ši situacija parodo, kad žmogus domisi kitais, nesigilina vien tik į savas bėdas. Menas parodo, kad tik pasirinkdami tikrąsias vertybes, suvokdami, jog glaistydami problemas, nuo jų nepasislėpsime, nenuklysim iš teisingo gyvenimo kelio. Taip pat šią mintį galiu įrodyti remdamasi Alberio Kamiu romanu „Maras“. Knygoje vaizduojamas maro epidemija užkrėsto miesto gyventojų gyvenimas. Pagrindinė kūrinio mintis, jog žmonės, nors ir turi galimybę pabėgti, tačiau lieka mieste, atskleidžia asmenų tvirtumą ir supratimą, kad negalėtų būti laimingi, kai aplink tiek daug kenčiančių. Manau, būtent šie pavyzdžiai pagrindžia teiginį, jog menas sugeba suteikti gilesnę tikrovės suvokimą ir parodo, kaip galima nepaklysti.

Mano manymu, tas žmogus, kuris remiasi patirtimi įgyta iš meno, sugebės nedaryti klaidų, apie kurias buvo skaitęs. Juk skaitydamas žmogus ne tik patiria didelį emocinį sukrėtimą, smerkia jo suvokimui nepriderančius pelgius, bet ir bando susitapatinti su personažu, bandydamas įsivaizduoti, kaip jis pasielgtų vienoje ar kitoje situacijoje. Šią mintį galiu pagrįsti remdamasi Fiodoro Dostojevskio romanu „Nusikaltimas ir bausmė“. Kūrinyje vaizduojamas jauno studento padarytas nusikaltimas bei kančia ir prisipažinimas jį atlikus. Manau, pateikiama situacija, individui, kuris gilinasi į tikrąją kūrinio esmę, suteikia patirtį, gaunamą netiesiogiai, o iš knygos. Žinoma, visada atsiranda manančių kitaip ir teigiančių, jog nors menas ir sugeba lakina, bet stipriai sujaukti žmogaus vidinį pasaulį, sukelti stiprius išgyvenimus, tačiau jis nėra toks efektyvus, kad sulaikytų mus nuo lemtingų klaidų darymo. Šią mintį galiu pagrįsti remdamasi Koheleto knyga. Kūrinyje kalbama apie amžinuosius dalykus, kurie daugeliui neturi teigiamo poveikio. Bet aš grįžtu prie savosios nuomonės, kad mene vaizduojami įvykiai vis vien yra antrinis mūsų pasaulio atspindys, todėl turi poveikį priversti žmogų pamąstyti, kad jo gyvenimas nesibaigia šia diena, todėl prieš nusprendžiant ko nors imtis, jis turi gerai pasvarstyti, kokį likimo atsaką tai nulems.

Mano manymu, antrinė tikrovė, kaip geriausia žmogaus atrama, geba asmeniui suteikti supratimą, jog suklydę, visada privalome pasitaisyti, nes tik sąmingai išpirkta kaltė padeda suprasti, kad gyvenime svarbiausia nepasiduoti, nebūti silpnam kovojant su savo siplnybėmis ir baime pripažinti klaidas. Juk silpnumas - tai pirmas žingsnis į paklydimą. Šį teiginį galiu pagrįsti remdamasi C. McCullough romanu „Erškėčių paukščiai“. Kūrinyje vaizduojamas kunigo nusižengimas, bet ir atgaila norint išpirkti savo kaltę. Manau, pateikiama situacija parodo, kad ir paklydus reikia bandyti išpirkti savas nuodėmes, nes juk silpnumas ir baimė tai padaryti - tai tik dar vienas žingsnis į kitą paklydimą, kuris vis toliau mus nuo tauraus dvasinio

pasaulio vertybių. Taip pat šią mintį galiu įrodyti remdamasi Andrejaus Tarkovskio filmais „Veidrodis“, „Aukojimas“. Kūriniai atskleidžia itin turtingą autoriaus vertybinį ir dvasinį pasaulį, o tai, manau, daro įtaką žiūrovų mąstymui. Mano manymu, kūrinuose vaizduojama drąsa atsispirti pagundoms arba pasiryžimas pripažinti dvasinį nuopuolį parodo, jog žmogus, nors ir suklydęs, bet visada turi stengtis pasitaisyti, nes atgaila-tai žingsnis padėsiantis išvengti naujų paklydimų, žinoma, visa tai priklauso nuo individo charakterio bruožų ir gilus supratimo.

Taigi nors žmogus ne visada paiso iki šiol patirtų skaudžių gyvenimo pamokų, tačiau kaip tik dėl to visada turėsime iš ko mokytis- juk visada išliks meno kūriniai, priverčiantys bent trumpam atsigręžti į mus pačius, į mūsų gyvenimus, tampančius atspindėta tikrove. Visada išliks kūriniai, priverčiantys ne tik atpažinti save paklydėlio personažo rolėje, bet ir kūriniai, kurie tarsi nuspėdami nemalonią pabaigą, grūmos mums per sukeliamas emocijas, jog laikas pripažinti klaidas- laikas pasitaisyti. Juk atgaila- žingsnis į stiprumą ir kartu išsigelbėjimą nuo kitų gyvenimo klaidų. Tad kol gyvuos menas, kol žmogus iš jo mokysis, ne taip jau paprasta ir lengva bus jį paklaidinti gyvenimo klystkeliuose.